

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

14. září 2014

ZASLALI:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH, ANGLIE

ČTENÍ: 2. KRÁLOVSKÁ 20, EZECHIEL 10, LUKÁŠ 6

SKROMNOST A POKORA

„Bázeň před Hospodinem napomíná k moudrosti, slávu předchází pokora.“

Přísluví 15:33

„Toto praví Vznešený a Vyvýšený, jehož přebývání je věčné, jehož jméno je Svatý: Přebývám ve vyvýšenosti a svatosti, ale i s tím, jenž je zdeptaný a poníženého ducha...“

Izajáš 57:15

Slovo „skromný“, bratři a sestry, je slovem, s nímž musíme zacházet opatrně, protože má dva samostatné významy a je velmi snadné tyto významy smísit dohromady. Můžeme například mluvit o velmi skromném příbytku nebo velmi skromné pozici v zaměstnání a všichni víme, o čem je řeč. Ale tento význam nemá nic do činění s tím, když se o skromnosti mluví v Bibli, kde to znamená spíše „pokoru“ nebo „trpělivost“. Je velice dobře možné, že někdo, kdo se v životě nachází na skromné pozici, je nesmírně pyšný, nebo je dokonce pyšný na to, že je tak skromný. Lidské srdce je velmi vychytralé! Na druhou stranu existují lidé, kteří se dostali ve své kariéře až na vrchol nebo byli finančně velice úspěšní, a přesto mají velmi skromnou povahu.

Uvedme si několik příkladů, které ilustrují biblické použití tohoto slova: nejprve Menaše. Byl jedním z nejhorších judejských králů a způsobil nevidané škody; zrušil všechno dobré, co zavedl jeho otec Chizkijáš, a klesl až k obětování lidských obětí modlám. Nakonec jej Asyřané uvrhli do zajetí v Babylonu a „v nouzi prosil Hospodina, svého Boha, o shovívavost a hluboce se před Bohem svých otců pokoril“ (2. Paralipomenon 33:12). Potřeboval pokoru a kajícnost, aby přiznal, že se choval nesprávně, že je vinen a že zhřešil, a aby se v modlitbě obrátil k Bohu a prosil jej za odpuštění. Jeho modlitba byla skutečně vyslyšena a strávil zbytek svých dní hledáním Boha. Zlo, které napáchal, však již nemohlo být odčiněno a musel žít s jeho následky. Bylo mu ale odpuštěno – byl očištěn.

Na druhou stranu Chizkijáš byl jedním z největších judejských králů a přivedl Boží lid zpět k Bohu po zlovládě Achaze. Po zničení asyrské armády však panovníci ze širokého okolí čekali na rozhovor s tímto mocným mužem a přinesli mu přepychové dary. Tato situace „stoupla Chizkijášovi do hlavy“; stal se pyšným a těšilo jej, že může ukazovat své poklady návštěvníkům. Chizkijáš ale překonal své pochybení a litoval pychy, kterou projevil; „pokořil se“.

Přejděme nyní k Novému zákonu. Podobností o marnotratném synovi vypráví o tvrdohlavém mladíkovi, který „sešel z cesty“, ale který se, když se dostal do extrémních podmínek, zamyslel nad svou minulostí a rozhodl se kajícně vrátit ke svému otci, neboli, abychom použili Ježíšova slova, „přišel k sobě“.

To všechno jsou příklady lidí, kteří se dopustily chyby, ale kteří byli ochotni přiznat před Bohem, před ostatními a sami před sebou, že se zmýlili, a nesnažili se nijak ospravedlnit.

V **Lukášovi 7:1-10** se seznamujeme s výjimečnou postavou. Jednalo se o velmi bohatého muže, který si mohl dovolit postavit jako dar pro své židovské přátele synagogu; byl to člověk, který požíval autority, římský setník, který měl na starosti posádku. Zároveň projevil soucit k otrokovi, který byl nemocný, a snažil se udělat vše pro to, aby jej zachránil. Věděl o Ježíšovi a je pravděpodobné, že znal urozeného muže, který stejně jako on žil v Kafarnaum a který cestoval 20 mil, aby našel Ježíše kvůli svému nemocnému synovi, načež mu bylo řečeno: „Běž domů, tvůj syn je v pořádku.“

Syn byl opravdu v pořádku a víra urozeného muže byla potvrzena. Sětník si tedy byl jistý, že Ježíš bude schopen vyléčit i jeho otroka bez toho, aniž by musel vstoupit do domu. Byl to však Říman a

nebylo vhodné, aby za Ježíšem přišel osobně, poprosil tedy význačné Židy, aby přednesli Ježíšovi jeho prosbu. Židé požádali Ježíše, aby přišel do jeho domu, se slovy, že setník je toho „hoden“, ale setník se vyděsil, když uviděl Ježíše přicházet. „*Pane,*“ řekl, „*nejsem hoden, abys vstoupil pod mou střechu.*“ Jaký přístup! Uvědomte si ten kontrast: setník, Říman, tehdejší vládnoucí vrstva; Ježíš, méně než Žid – byl z Galileje a i Židé opovrhovali Galilejci. Setník, muž s velkým bohatstvím; Ježíš, očividně bez peněz; setník, člověk požívající moci; Ježíš, který neměl vůbec žádnou moc nad lidmi. Setník však rozpoznal pravé hodnoty a prohlásil, že není hoden toho, aby se s Ježíšem setkal osobně. Moc – neměl snad Ježíš moc nad větrem a mořem; nedokázal léčit různé nemoci? Není divu, že Ježíš prohlásil: „*tak velikou víru jsem v Izraeli nenalezl u nikoho.*“ V onom setníkovi tedy vidíme příklad člověka, který byl podle měřítek tohoto světa úspěšný, a přece byl opravdu pokorný. Na konci kapitoly se seznamujeme s farizejem Šimonem, a sotva můžeme nalézt větší protiklad. Šimon byl pyšný a dával si velký pozor na to, aby si Ježíš o sobě příliš nemyslel, když byl pozván do farizejova domu. Postrádal porozumění pravým hodnotám.

Lukáš 7 končí setkáním s další úžasnou postavou – se ženou, která vstoupila do Šimonova domu tak nenápadně, jak jen to bylo možné. 7. kapitola Lukáše a 11. kapitola Matouše jsou paralelní (srovnej **Lukáše 7:19-23** s **Matoušem 11:2-6**). Na konci 11. kapitoly Matouše se nachází tato naléhavá výzva: „*Pojďte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinití svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží*“ (**verše 28-30**). Ona žena možná byla v davu a naslouchala a výzva ji oslovila. Není divu, že o ní Ježíš všechno věděl, znal její jméno, věděl, kde stála v davu. Je dokonce možné, že ona slova byla určena právě jí. Lhostejný dav šel svou cestou, ale ona žena hledala příležitost, aby se mohla s Ježíšem setkat. Projevila svou kající a pokornou povahu, která má v Pánových očích velkou cenu.

* * * * *

Konečně se obracíme k samotnému Ježíši jako největšímu člověku, který kdy žil, a přitom byl vpravdě pokorný. Byl to člověk, který „*se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži*“ (**Filipským 2:8**).

Opravdová velikost a skromnost našeho Pána se projevila možná právě v horní místnosti.

Když Ježíš a učedníci vstoupili do místnosti, po straně stála mísa s vodou a ručník. Bylo zvykem, že nejnižší postavený služebník přivítal hosty, sňal jim sandály a smyl jim z nohou prach z ulice. Po ruce však nebyl žádný služebník, a tak všichni zaujali svá místa, cítili se velmi nepohodlně a rozpačitě. Kdo se ujme povinnosti služebníka? Oči všech možná spočinuly na nejmladším – nebyla to jeho povinnost? Ale nejmladší se nehodlal zvednout – za koho ho považují? Nakonec se zvedl náš Pán a vzal na sebe roli služebníka. Umyl nohy Janovi – ano, Jana miloval; Petrovi – ano, přes veškerou impulzivitu byl upřímný a opravdový; pak však došel k Jidášovi Iškariotskému, a je možné, že měl ještě v kapse ony neblaze získané mince; takže ten, který natáhl ruce pro peníze, nyní natáhl nohy k Ježíšovi, aby mu je umyl. A Ježíš umyl Jidášovi nohy. Neučil snad: „*Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují...*“

Tím, že náš Pán umyl Jidášovi nohy, naplnil své vlastní učení do posledního písmene.

Co se týče nejmladšího, rád bych věděl, jak se cítil, když Ježíš řekl: „*Kdo mezi vámi je největší, buď jako poslední, a kdo je v čele, buď jako ten, který slouží*“ (**Lukáš 22:26**).

Člověk musí být opravdu velký, aby byl pokorný – ale náš Pán vyzývá všechny z nás, abychom byli velcí v duchu a snažili se kráčet v jeho šlépějích.

Když nyní přijímáme symboly těla a krve našeho Pána a opět si připomínáme ony dávné události na hoře Golgota, zamysleme se nad způsobem, kterým se náš Pán zbavil všech myšlenek na pýchu, status a pověst, a místo toho se stal služebníkem nás všech.